

CUI PRODEST?

A MUSZLIM VILÁG TÚLNÉPESEDÉSE ÉS EURÓPA JÖVŐJE *

DEZSŐ TAMÁS

Európa és különösen az Európai Unió jövőjét alapvetően befolyásolja az a demográfiai robbanás, amely az elmúlt 50 évben a muszlim világot jellemezte és mára olyan súlyos társadalmi válságot idézett elő, amely 2011-re az „arab tavasz” kirobbanásához, majd 2012-től a napjainkig is tartó szíriai polgárháborúhoz és az Iszlám Állam megjelenéséhez, közvetett módon pedig a menekült-, majd migrációs válsághoz vezetett. Az Európát sújtó migrációs válság legfontosabb oka a muszlim világ Közép-Kelettől a Közel-Keleten át egészen a Maghreb-ig (Észak-Afrikáig), vagyis Tádzsikisztántól Marokkóig terjedő övezetét jellemző társadalmi és gazdasági feszültség. Ennek hátterében elsősorban az a drámai demográfiai robbanás áll, amely alapjaiban változtatta meg a három régió társadalmának korábbi képét.

NÉPESSÉGRÖBBANÁS

Az ENSZ gazdasági és társadalmi ügyek népesedési csoportjának (Department of Economic and Social Affairs, Population Division) adatai¹ alapján megállapítható, hogy a vizsgált régiók 28 muszlim államának népessége az elmúlt 70 évben az 1955-ös 193 416 897 főről 2018-ra 879 038 864 főre növekedett. Ez a 454 százalékos népességnövekedés felkészületlenül érte a régió országait. Ez a demográfiai stresszhatás az egyik fontos, ha nem a legfontosabb oka azoknak a társadalmi feszültségeknek, amelyek a 2011-től kezdődő időszakban a bevezetőben említett eseményekhez vezettek.

Ezzel azonban a folyamat nem ért véget. Az amúgy is feszültségekkel teli és kivándorlók millióit útnak indító három régióban a népességnövekedés tovább folytatódik. Az ENSZ előrejelzése szerint a három régió népessége 2020 és 2050 között 1 282 578 210 főre fog nőni. Ez az újabb 403 539 346 fős növekedés tovább fogja súlyosbítani a három muszlim régió és sajnos Európa gondjait. Európa már most sem lenne képes a három régió (nem beszélve a szubszaharai Afrika migránsairól) összes útrakelő bevándorlóját befogadni. Ez a népesség fog – ha a szubszaharai Afrika népességnövekedését is számításba vesszük – 2050-re egy az EU népességét (kb. 514 millió fő) akár másfélszeresen is meghaladó méretű népességgel, kb. 700-800 millió fővel tovább nőni. Ez a további robbanásszerű népességnövekedés elviselhetetlen terhet jelent majd az érintett régiók muszlim államai számára, és további kivándorlási hullámokat fog útnak indítani, jellemzően Európa felé.

Sajnos a menekült-, majd migrációs válságban kicsúcsosodó események nem magát a „betegséget” jelentik, hanem annak csak „tünetei”. Európa szem-

* Jelen tanulmány a szerző több korábbi konferencián (*Európa jövője – V4 nemzetközi konferencia*, Budapest, 2018. május 24.; *MCC Budapest Summit on Migration*, 2019. március 22.; *Tranzit, Tihany*, 2019. április 13.) elhangzott és a Migrációkutató Intézet honlapján megjelent, részletesen adatolt közleményen (<<https://www.migraciokutato.hu/hu/2018/12/11/a-muszlim-vilag-nepessegrobbanasanak-okai-es-kovetkezmenyei>>) alapul.

1 Lásd <<https://esa.un.org/unpd/wpp/Download/Standard/Population>>.

pontjából az egyik legdrámaibb tanulság, hogy mi még a tüneteket sem tudjuk kezelni, nemhogy a betegséget diagnosztizálni, esetleg gyógyítani.

A NÉPESSÉGNÖVEKEDÉS TENDENCIÁI

A három vizsgált régió népesedési adatait retrospektív (1955–2018) szempontból, a mai adatsorok szempontjából, és a 2020-tól 2050 terjedő előrejelzések, kalkulált, prospektív adatai szempontjából kell elemeznünk. Nemcsak a népességnövekedés nettó számaira (lélekszám) vagy százalékos arányaira, hanem az átlagéletkorra, termékenységi rátára is figyelmet kell fordítanunk. Ebben a fejezetben ezeket a trendeket és a változások rövid-, közép- és hosszútávú következményeit fogom elemezni. Az adatakat a Department of Economic and Social Affairs, Population Division adatai,² valamint az ugyanezeket az adatakat használó Worldometers adataiból³ vettem át.

Az elmúlt több mint 70 évben (a II. világháború után véglegessé váló területi rendszerekben) a muszlim világ népessége robbanásszerű növekedésen ment keresztül, s mintegy 400–600 százalékos növekedést mutat. Ez azt jelenti, hogy a muszlim világ itt vizsgált három régiójának országaiban élő népesség 193 millió főről (1955) 2018-ra 879 millióra nőtt, és 2050-re közel 1,3 milliárd főre fog nőni (1. táblázat).

	1955	2018	2050
Közel-Kelet	89 870 570	478 120 358	722 557 421
Közép-Kelet	47 952 374	163 701 250	201 097 436
Észak-Afrika	55 593 953	237 217 256	358 923 353
Összesen	193 416 897	879 038 864	1 282 578 210

1. táblázat: A muszlimok számának növekedése a muszlim világ három vizsgált régiójában

Az ENSZ adataiból látható, hogy a vizsgált három régió éves népességnövekedése is drámaian magas. Ez az elemzett népességnövekedés már a népességkutató intézetek által megjósolt lassuló ütemet mutatja, de arányaiban még mindig hatalmas növekedést prognosztizál. Napjainkra a népességnövekedés éves százalékos üteme az évtizedekkel ezelőtti éves 3–6 százalékos ütemről már „csak” két százalék körülre csökkent, de nettó értékben éves szinten ez még mindig megelőzi a korábbi évek növekedését. Ha ezt egy konkrét példán szeretnénk illusztrálni, akkor Pakisztán esetében az 1980 és 1990 közötti évek átlagos éves népességnövekedése magasan 3% fölött volt, ami éves 2,2–3 millió fős növekedést jelent. Az utóbbi három évben a növekedés évi 2% körülre csökkent, de ez már éves 3,7–3,8 millió főt jelent, mivel nem mindegy, hogy egy 80 milliós társadalom nő évente 3 százalékkal, vagy egy 200 milliós társadalom nő évi kétszörösével.⁴ E számokból kiolvasható, hogy Pakisztán népessége 2 és fél évente annyival nő, mint Magyarország teljes lakossága! A három vizsgált régió muszlim lakossága évente 15–16 millió fővel gyarapszik. Négy év alatt annyival nő tehát a lélekszámuk, mint Franciaország vagy Nagy-Britannia lakossága.

Ha egyéb népesedési mutatókat is megvizsgálunk, még cizelláltabb és ijesztőbb képet kapunk. A vizsgált társadalmak egyik legmegdöbbentőbb népesedési adata az *átlagéletkor*. A válogatott, legnépesebb, illetve politikai szempontból legfontosabb országok esetében nem is annyira a népesedési trendek, hanem a belső társadalmi folyamatok biztonságpolitikai szempontjából kell az adatakat értelmezni. Ezen országok két csoportra oszthatók. 1) Azok az országok, ahol az átlagéletkor 17,6 és 24,9 év közötti tartományban található (Afganisztán, Pakisztán, Irak, Szíria, Jemen, Egyiptom, Szudán), mind ki voltak téve valamely fegyveres konfliktusnak. Kivételt talán csak Pakisztán jelent,

2 United Nations, Department of Economic and Social Affairs, Population Division (2017). Adatsorok: <<https://esa.un.org/unpd/wpp/Download/Standard/Population>>.

3 Worldometers. Elaboration of data by United Nations, Department of Economic and Social Affairs, Population Division. World Population Prospects: The 2017 Revision. Adatsorok: <www.Worldometers.info>.

4 A csökkenő gyermekvállalási kedv okozta népesedéssel visszaesést némileg kompenzálja a növekvő átlagéletkor, a várható időskori élettartam.

a migránsok között túlnyomó többségben vannak a 14 és 35 év közötti férfiak

ahol a belső társadalmi feszültséget a rendszer megpróbálja kezelni. A többi országot az utóbbi években megrengette valamely fegyveres konfliktus. 2) Ahol az átlagéletkor 27,8 és 30,2 év között mozog (Irán, Szaúd-Arábia, Törökország, Algéria, Marokkó), ott mind megúszták az „arab tavaszt” és többé-kevésbé sértetlenül kerültek ki a 2011 és napjaink között kibontakozó fegyveres konfliktusokból. Sőt közülük három állam (Irán, Szaúd-Arábia és Törökország) még regionális hatalmi státuszát is sikeresen erősítette. Irán ezen a *korosztályos társadalmi konfliktuson* – ahogyan azt Samul P. Huntington példaként fel is hozta – már évtizedekkel korábban, az 1970-es évek végén és az 1980-as években átesett, amikor is az iszlám forradalom (1977–79) és az irak–iráni háború (1980–88) már hatalmas véráldozatokkal (kb. 800 000 sorköteles korú férfi) csökkentette ezt a generációs nyomást.

Szintén huntingtoni alapelv, hogy ha egy adott társadalomban a 15–25/30 év közötti fiatal férfiak aránya elér egy kritikus szintet (mégpedig 20% körül), akkor ott elkerülhetetlen a fegyveres konfliktus. Ha végigtekintünk a Közép- és Közel-Kelet, illetve a Maghreb utóbbi évtizedeinek történelmében, jól azonosíthatók azok a fegyveres konfliktusok (az irak–iráni háborútól az „arab tavaszig”, az Iszlám Állam megjelenésétől a jemeni polgárháborúig), amelyek kitörésében szerepet játszhatott ez az alacsony átlagéletkorhoz és korosztályos aránytalansághoz köthető motívum. Ez a két elem azért játszott szerepet ezekben a konfliktusokban, mert ezek a korosztályok voltak a gazdasági gondok és a munkanélküliség elsődleges elszennvedői, így a szélsőséges ideológiák és a forradalmi hangulat az ő köreikben terjedt a leggyorsabban és a legszélesebb körben. Az „arab tavasz” – a világ első interneten keresztül szervezett féléspontán kísérleti forradalma – tehát érthetően ezeket a rétegeket mozgatta meg. Azokat a fiatal férfiakat, akiknek kevés esélye volt/van a munkahelyhez jutáshoz, vagyis a családalapításhoz, az első párkapcsolat létesítéséhez. Ők voltak azok, akik kimentek az utcákra, és közülük kerültek ki azok is, akik a migrációs válság során megindultak Európa felé.

A huntingtoni alapelvek mentén vizsgálva a menekült/migrációs válság emberáradatának összetételét, viszonylag kevés statisztikai adat áll rendelkezésünkre. Legalábbis Európa nyugati felén nem nagyon látnak napvilágot olyan statisztikák, amelyek részleteiben mutatnák az Európába érkezők összetételének analitikáját. Álljon itt néhány előzetes adat a magyarországi tapasztalatokról. Magyarország déli határvidékének 2015. szeptemberi lezárása előtt kb. 400 000 ember vonult át hazánkon. Közülük 173 945 fő adatait sikerült rögzíteni. A 102 országból érkezett 173 945 főből mindössze 73 125 fő érkezett háborús övezetből, vagyis a polgárháború és az Iszlám Állam dúlta Szíriából, illetve Irakból (2. táblázat). Ez a szám a határon átlépő és regisztrált emberek 42,04 százaléka, ami azt jelenti, hogy a nemzetközi jog szerint a regisztrált 173 945 főnek kevesebb mint fele lenne jogosult menedékes státuszra.⁵ A menekült/migráns közösségek összetétele még torzabb, mint a kibocsátó társadalmaikban a nemek aránya. A menekültek/migránsok között túlnyomó többségben vannak a férfiak, azon belül is a fiatal, 14 és 35 év közötti férfiak. Az ő arányuk nemhogy eléri a 20 százalékot, hanem még az 50-et is meghaladja. Így nem csoda, hogy – a huntingtoni elvek mentén értelmezhető – konfliktusokkal terhelt közösségeket alkotnak itt, Európában. Ezek a menekült/migráns közösségek ugyanis ugyanazokat a gondokat hozzák magukkal, mint amikkel otthon szembe kellett nézniük: nem kapnak könnyen munkát, segélyeken élnek, nem férnek hozzá erőforrásokhoz, alulképzettek, nem tudnak családot alapítani. Ezért, ezekben a szinte teljesen zárt halmazokban ugyanazok a dinamikák működnek, mint az otthoni társadalmaikban, csak nincsenek olyan szigorú kulturális/vallási/társadalmi korlátok, amelyek amúgy otthon visszafogták őket.

⁵ Természetesen más országokban is folytak háborús cselekmények, mint például Jemen vagy Afganisztán egyes részei, de Szíriáról és Irakról sem mondható el, hogy az ország egész területe háborús övezet lett volna. Ráadásul a magát szíriainak vagy irakinak valló menekültek egy része észak-afrikai arab dialektust beszélt.

	Férfi		Nő		Összesen	Sorköteles férfi (14–35 év)	
	Létszám	%	Létszám	%		Létszám	%
Irak	6964	79,74	1770	20,26	8734	4970	56,90
SzírIA	48 162	74,79	16 229	25,21	64 391	30 437	47,27
Afganisztán	37 597	82,77	7819	17,23	45 376	30 316	66,81

2. táblázat: Az iraki, szíriai és afganisztáni menekültek/migránsok korcsoportos összetétele

Ráadásul ezeknek a társadalmaknak az erőszakhoz való viszonya kulturális örökségként is eltér a nyugatitól. Az erőszak megítélése, bár büntetik, mégis más, mint a nyugati társadalmakban. Ennek oka részben az a kettős értékrend, amellyel hazai társadalmakban is szembesülnek. Ott is vannak (nyugati mintára létrehozott) alkotmányok, írott törvények, hivatszervezet, államigazgatás, de ha valaki elhagyja a városok vagy falvak közigazgatási határát, akkor például az afganisztáni hegyek között vagy a sivatagokban már a főnökségi társadalmak (törzsi, klán) törvényei érvényesek – ott „nincs ügyvéd, aki a törvényektől megvéd”. Az erős, a hatalmas tisztelete a legfontosabb készség, amelyet meg kell tanulni. Ezek a készségek és a régi törzsi törvények tisztelete tartja életben őket és alkot olyan sűrű családi, rokonsági szövetet, amelyet a muszlimok által egyértelműen dekadensnek tartott nyugati értékrend sem lesz képes széttepni.

E szigorú otthoni kötöttségek híján az Európába érkező menekültek/migránsok viselkedésmintái nem csak hogy eltérést mutatnak a nyugati normáktól, hanem ez az otthonról hozott viselkedési minta a nyugati normák szempontjából teljességgel érthetetlen, erőszakos kisüléseket eredményez.

A *termékenységi ráta* egy újabb olyan statisztikai mutató, amely összehasonlítható más társadalmak hasonló mutatóival, és leírja azt a különbséget, amelynek következménye a vizsgált muszlim társadalmak drámai túlnépese-
dése, az azokból fakadó konfliktusok, és végsősoron a migrációs válság. A legmagasabb termékenységi rátával rendelkező államok a leginkább konfliktus sújtotta országok. Ide kapcsolódik, hogy a nyugati világ csökkenő *gyermekvállalási tendenciáival* szemben a muszlim világban a gyermekvállalás kedv még mindig magas. Ennek eredményeként a nyugati társadalmakban nemcsak a termékenységi ráta csökkent vészesen, de a gyermekvállalás időbeni kitolódásával nyugaton egy évszázadba már csak 3 generáció fér bele, míg a muszlim világban még mindig 4 vagy akár 5 is.

A történelmi trendek és a jelen népesedési adatsorok áttekintése mellett elemeznünk kell az ENSZ hivatalos népesedési előrejelzéseit, azoknak is a közepes (*medium variant*) hatásokkal számított változatát. Az ENSZ Department of Economic and Social Affairs, Population Division modellezett számításai szerint a vizsgált három régió mindegyikében folytatódik a világviszonylatban gyorsnak számító népességnövekedés. Ha megvizsgáljuk a kiemelt országok releváns előrejelzéseit, akkor látható, hogy minden országban nő a népesség. Van, ahol az előrejelzések szerint csak 10 százalékkal (Irán, Törökország), van, ahol harmadával (Pakisztán, Szaúd-Arábia, Algéria, Marokkó) és van, ahol csaknem megduplázódik (Afganisztán, Irak, SzírIA és Szudán). Ha megvizsgáljuk a három régió ENSZ által prognosztizált népességnövekedését, akkor azzal szembesülünk, hogy a vizsgált régió népessége 2050-re annnyival fog nőni, mint amennyi ma az EU lélekszáma.

A DEMOGRÁFIAI ROBBANÁS HATÁSA

Az érintett társadalmakban a belső társadalmi feszültség nőni fog. Ennek egyik és legfontosabb megjelenési formája a munkanélküliség, a megélhetés nehézségei, a szegények és gazdagok közötti szakadék növekedése, ami nyomást gyakorol a társadalomra és annak minden alrendszerére. A túlnépese-
dés sajnos újratermeli az adott társadalmat régóta nyomorító problémákat, azon belül is a szegénységet. Az ilyen mértékű és ütemű népességnövekedés mellett szinte

Invázió – Migránsok az osztrák határon, 2015. október
(Michael Gubi felvétele)

lehetetlen a szegénység és a társadalmi feszültségek ellen harcolni, mert azok folyamatosan újratermelődnek.

A túlnépesedés komoly nyomást gyakorol az adott állam ellátórendszeire. Ez a stressz óriási belső feszültséget okoz, elsősorban az alapvető szolgáltatások akadozása miatt. A világ édesvízkészletének előre jelzett drámai csökkenése amúgy is súlyosan fogja érinteni a vizsgált régiókat, és komoly belső és államközi feszültségekhez fog vezetni, ami könnyen destabilizálhatja a muszlim világot, további fegyveres konfliktusokhoz és migrációs hullámokhoz fog vezetni. Komoly kérdés, hogy a jellemzően világi államok miként fognak megbirkózni a fent említett belső és külső feszültségekkel. Az adott államok lakossága 50–100 százalékkal fog nőni, s ez komolyan igénybe fogja venni az állam alrendszereit. Ha ezek az államok nem lépnek valamit, az őket sújtó demográfiai robbanás szét fogja feszíteni a kereteiket. Fontos kérdés, hogy bármely forgatókönyv érvényesül is, vajon a kormányok előbb-utóbb rákényszerülnek-e arra, hogy forrásokat áldozzanak a családok felvilágosítására, a születésszabályozásban való érdekeltté tételére. Alapesetben három forgatókönyv áll rendelkezésre.

1) Az állam különféle *külföldi fejlesztési források segítségével* erősítheti gazdasági/társadalmi alrendszereit és szociális ellátórendszeit, és ezzel csökkentheti a túlnépesedés okozta társadalmi nyomást. Ehhez olyan nemzetközi fejlesztési programok kellenek, amelyek komoly beruházásokkal fejlesztik az adott ország gazdaságát és eltartóképességét.

2) Az erőforrások hiánya és a maradék erőforrások feletti rendelkezés eddig is számos *fegyveres konfliktushoz* vezetett. Félő, hogy az elkövetkező 30 évben az erőforrások feletti vita további fegyveres konfliktusokat fog előidézni.

3) Az adott állam vezetésének harmadik „menekülő” stratégiája az lehet, hogy csatlakozva a most tapasztalható, az „elsőgenerációs migrációs válság” által felszínre hozott nyugati globalista érdekekhez, a nemzetközi szervezetekben támogatni fogja azt a *globális migrációs* elképzelést, amely a szabad mozgás és letelepedés jogát alapvető emberi joggá tenné.⁶ A szervezett migráció azonban nem tudja megoldani az összes, a túlnépesedésből származó gondot, hiszen egyetlen ország sem tudja útnak indítani lakossága egyharmadát. Ugyanakkor számos olyan ország van a régióban, ahol a külföldre szakadt polgárok által hazautalt valuta az adott állam egyik legfontosabb bevételi forrása (Banglades), ami még inkább érdekeltté teszi ezen államokat a „népeségfőlösleg kiszervezésében”.

A belső társadalmi feszültségekre az egyik legkönnyebb választ – mint az Iszlám Állam példája is mutatta – sajnos a szélsőséges ideológiák fogják adni. Azok a szélsőséges iszlám irányzatok, amelyek meggyőzik az embereket, hogy a helyzetükért nem ők a felelősek, hanem a „bűnös Nyugat”, és rávetítik a felelősséget Európára, az Egyesült Államokra, Izraelre, melyek minden gondjuk okozói. Elhitetik az emberekkel, hogy az erkölcsi fölény az igaz hit formájában az ő oldalukon van, a Nyugat hitetlen és dekadens, s végül a muszlimok lesznek a győztesek és az igaz hit el fog terjedni az egész világon.

DEMOGRÁFIAI FORGATÓKÖNYVEK EURÓPÁBAN

Az iménti vizsgálatokból adódó legfontosabb kérdés, hogy ezek a demográfiai változások és a belőlük következő migrációs válság milyen további, az eddig megtapasztaltakon túlmutató változásokat hoz Európa jövőjére, és miként változtatja meg, sőt veszélyezteti azt a jövőképet, amelyben mi hiszünk. A vizsgált régiók múltbéli és jövőbeli demográfiai robbanása és a belőlük következő mostani és jövőbeli migrációs nyomás legfontosabb hatásai a következők lehetnek.

Az európai muszlim lakosság 2050-ig előre jelezhető növekedésének forgatókönyveit legutóbb a Pew Research Center publikálta.⁷ Ezek a forgatókönyvek egyrészt a már Európában élő muszlim népességnek az európai őshonos népeknél lényegesen magasabb népesedési rátáján, másrészt a migrációs bevándorlás ütemén múlnak. Sajnos a nyugati politikai elit elképzeléseit figyelembe véve az alacsony, közepes és magas migrációs hatás közül a magas változatot kell figyelembe vennünk. Ezen forgatókönyv szerint 2050-re, tehát 30 év alatt Európa muszlim lakossága 19,5 millió főről 75,6 millió főre, vagyis közel négyszeresére fog nőni, amelynek eredményeként Európa lakosságának már 14 százaléka lesz muszlim. Ezen belül Svédországnak lakosságának már 30,6, Ciprusnak 28,3, Ausztriának 19,9, Németországnak 19,7, Belgiumnak 18,2, Franciaországnak 18, Nagy-Britanniának 17,2, Norvégiának 17, Dániának 16, Hollandiának pedig 15,2 százaléka lesz muszlim. Ezek az arányok olyan társadalmi és kulturális folyamatokat fognak elindítani, amelyek visszafordíthatatlan változásokat hoznak. Ezen forgatókönyvek bármely, a migrációs hatást figyelembe vevő változata 2050-re, ha nem is Európa teljes identitásvesztését, de annak jelentős átalakulását vetíti előre. Mindezen előrejelzések ismeretében azok a nyugati, globalista politikai elképzelések, amelyek nagyszámú migráns betelepítését tűzik ki támogatandó célul, és a jelenséget kifejezetten kíváncsnak tartják, nincsenek tisztában az iszlám erejével és ezen demográfiai folyamatok nem kívánt hatásaival. Abban bíznak, hogy a nyugati liberális filozófia, életforma és demokraciafelfogás (beleértve a női egyenjogúság fontos vívmányát és a másság tiszteletét) erősebb lesz az iszlámnál, és sikeresen tépi szét azt a nagyon sűrű szövésű iszlám családi/rokonági/klán-szövetet, amely évezredek óta dacol minden társadalmi kihívással. Abban bíznak, hogy a nyugati erkölcs felülkerekedik az iszlám erkölcsi rendszerén. Abban bíznak, hogy a nyugati gazdasági termelékenység és munkaerőkölcs megmarad uralkodó gazdasági vezérelvként stb. Vagy pedig, ami még ennél is

6 Az ENSZ közgyűlése elé 2018. július 11.-én benyújtott (<<https://news.un.org/en/story/2018/07/1014632>>) migrációs compact szövegét lásd <<https://www.un.org/pga/72/wp-content/uploads/sites/51/2018/07/migration.pdf>>.

7 Lásd <<http://www.pewforum.org/2017/11/29/europes-growing-muslim-population>>.

rosszabb, számításba veszik azokat (az általunk nemkívánatosnak tartott) kulturális, filozófiai, gazdasági és társadalmi változásokat, amelyek végletesen és végzetesen megváltoztatják Európa arculatát.

A migráció leple alatt az iszlám szélsőségek világhódító törekvései előtt új távlatok nyílnak. Egyrészt a terrorista tevékenység és a harcosok áthelyezése Európába, másrészt a közösségsszervező és térítő tevékenység új hulláma veszélyezteti Európa területi, politikai, etnikai, kulturális integritását, és felgyorsítja az iszlamizáció ütemét. Ez a biztonságpolitikai és részben közbiztonsági változás csak tovább erősíti az Európa jövőjéről szóló viták hevesességét. A migrációs válság okozta európai politikai felfordulást nyugati globalista politikai körök ki akarják használni saját rövid- és középtávú politikai céljaik megvalósítására, az európai integráció felgyorsítására és a politikai/ideológiai harc számukra kedvező forgatókönyv szerinti megvívására.

ÖSSZEGZÉS

A menekültek számának jelentős csökkenésével az Európába érkezőknek mára már a túlnyomó többsége gazdasági bevándorló lett. A nyugat-európai vagy inkább globális (liberális) politikai és gazdasági elit azonban már a menekült/migránsválság elején sem humanitárius kérdésnek tartotta a folyamatot. Az elmúlt években az egykor még fontos humanitárius aspektus mára már háttérbe szorult, és mindenki számára világossá vált, hogy az igazi cél az idegenek szervezett és tömeges betelepítése volt – már az első hullámok esetében is.

Bár a nyugati politikai marketinget és kommunikációt még mindig a „menekültválság” uralja, a fenti demográfiai trendek ismeretében világos, hogy a projekt lényege újabb és újabb tömegek betelepítése Európába. Az okok között szerepelnek a következők.

1) Gazdasági ok: újabb és újabb tömegek kellenek a lassan fogyó európai népesség kiegészítésére és a gazdaság teljesítményének fenntartásához, illetve a gazdaság további bővüléséhez.

2) Társadalmi ok: újabb és újabb tömegek kellenek az előregedő nyugati társadalmak szociális/jóléti ellátórendszereinek fenntartásához (gondoljunk a nyugdíjrendszerre).

3) Politikai ok: újabb választópolgárok kellenek a nyugati liberális politikai elit hatalmának fenntartásához és gazdasági érdekeinek érvényesítéséhez.

4) Filozófiai ok: a nyugati liberális politikai-filozófiai elit célja a multikulturalitáson túlmenően egy olyan új, egységes európai állam, új, határok és nemzeti kultúrák nélküli társadalmának felépítése (*open society*), amelyben a globális tőke

szabad áramlását nem korlátozzák olyan elemek, mint a nemzeti adó- és vámpolitika, nemzeti gazdasági érdekvérvényesítés stb. Egy olyan világ felépítése a cél, amelyben a hagyományos nemzeti és konzervatív értékek helyét átveszi egy új globalista értékrend, melyet a globális politikai és gazdasági elit irányít.⁸

A globális politikai/gazdasági elit érdekei itt találkoznak a túlnépesedő fejlődő országok elitjének érdekeivel (akikre szinte elviselhetetlen nyomást nehezít a túlnépesedés), és igyekeznek a globális migrációt jogi és politikai keretek között legitimálni. Terveik szerint a szabad mozgás és megtelepedés joga alapvető emberi jog kell hogy legyen, amelynek segítségével a globális liberális politikai/gazdasági elit érdekeit és a saját, a népességfelesleg levezetésének leg-egyszerűbb módját, a migrációt szeretnék közös nevezőre hozni. A közös érdekvérvényesítés színterévé az ENSZ és annak bizottságai, más nemzetközi szervezetek, sőt lassan már az EU intézményrendszerei váltak. Az ENSZ migrációs kompaktja foglalja össze ennek a projektnek a legfontosabb elemeit.

Ha az ENSZ előrejelzései alapján csak a Tádzsikisztántól Marokkóig terjedő muszlim világnak egy nettó 403 millió fős népességnövekedéssel kell szembe-

8 Anakronisztikus fejlemény, hogy ehhez a projekthez a világ talán legkonzervatívabb közösségeit, a muszlim közösségeket hívják segítségül, akik a nyugati liberális gondolkodás elveinek jelentős részét tagadják és elutasítják, és a világ jövőjéről teljesen más elképzelésük van, mint a nyugati globalista politikai elitnek.

30 év alatt Európa
muszlim lakossága
négyeszeresére fog nőni

sülnie, ekkora ellátásra szoruló népesség a már most is erősen túlnépesedett muszlim világ kereteit tovább fogja feszíteni. Hiába hagyja el ezeket az országokat a népesség társadalmilag mobilisabb rétege, az otthon maradók számának drámai növekedése is szinte megoldhatatlan feladatok elé fogja állítani a jellemzően szekuláris kormányzatokat, és tovább fogja erősíteni a megoldási javaslatokat erkölcsi és érzelmi alapra helyező szélsőséges iszlám irányzatokat. Az erőforrások hiánya és a drámai túlnépesedés együttesen nemcsak a belső társadalmi és gazdasági konfliktusokat fogja kiélezni, hanem növelni fogja az államközi feszültségeket is és kedvező talajt fog biztosítani a további államközi fegyveres konfliktusok kirobbanásához, illetve a sektáriánus háborúkhöz.

Ráadásul az európai nyitott, befogadó identitás is egy farizeus magatartást rejt: bevallott célja a művelt nyugatnak, hogy művelt, nyelveket beszélő, diplomás embereket hozzon el a válságövezetekből. Olyan embereket, akik hasznos tagjai lehetnek a befogadó ország gazdaságának. Minden történész tudja ugyanakkor, hogy ha egy adott társadalmi piramisnak (mondjuk a szíriainak) levágjuk a felső, értelmiségiekből, véleményformálókból álló részét (márpedig ez a modern imperializmus egyik eszköze), akkor az otthon maradó csonka társadalom – miután elveszítette annak az értelmiségének jelentős részét, amely a szélsőségektől megmenthette volna – könnyen kiszolgáltatottá válhat olyan szélsőséges (iszlám) irányzatoknak, amelyek a társadalmi és gazdasági válságot megoldani képtelen szekuláris rendszerekkel szemben erkölcsi és érzelmi alapon fognak vallási mozgalom formájában alternatívát kínálni. Ha a hírekben azt látjuk, hogy a szíriai egészségügy romokban hever, mindenki arra gondol, hogy a kormányerők szétbombázták az egészségügyi infrastruktúrát. Az már kevesebbszer hangzik el, ha egyáltalán említi valaki, hogy a tavalyi év őszéig csak Németországban 3370 szíriai orvos praktizált és segített az amúgy nyilván nem nyomorúságos helyzetben lévő német egészségügy fenntartásában.

Összegezve, Európának azzal kell szembesülnie, hogy az elkövetkező 30 évben az eddig tapasztalt, (fél)spontán, „elsőgenerációs migrációs nyomásnál” sokkal komolyabb, a nyugati globális politikai/gazdasági elit és a nemzetközi szervezetek (ENSZ) által is támogatott és talán szervezett migrációs nyomás fog ránehezedni. Ennek a migrációs nyomásnak az iránya is egyértelmű lesz: nem látszik még az a forgatókönyv, melynek alapján a saját, jellemzően szeparatista muszlim közösségeivel is szinte harcban álló Oroszország, Kína vagy India (három atomhatalom) – amúgy meglehetősen zárt társadalmi – hajlandóak lennének nagyszámú, jellemzően muszlim bevándorlót átengedni a szomszédos muszlim régiókból az országaikba (attól függetlenül, hogy eddig még nem léptek ki az ENSZ migrációs kompaktjának tárgyalássorozatából).⁹ Ez a népességtöbblet Afrika irányába sem tud elmozdulni, hiszen onnan is tömegek indulnak útnak. Így az Afrikából és a Közép- és Közel-Keletről meginduló jövőbeli migrációs hullámok szinte kizárólagos célpontja az az Európa lehet, amelyben nem látszik az erő és az akarat a migráció feltartóztatására, és amelynek nyugati politikai/gazdasági elitje hajlandóságot mutat a szervezett migráció elfogadására. Ha ez így marad, Európa lassan, de biztosan elveszíti cselekvőképességét, és nem irányítani fogja a jövőjét érintő folyamatokat, hanem csak reagálni fog azokra a fejleményekre, amelyek kicsúsznak az ellenőrzése alól. Ahhoz, hogy későbbi cselekvőképességünket megőrizzük, meg kell állítani a mostani irreguláris és illegális migrációt, és meg kell akadályozni azokat a meggyőződés szerint meggondolatlan nyugati/globalista terveket, amelyek a közeljövőben szervezett migrációs/betelepítési projekteket terveznek, és ezzel Európát olyan kényszerpályára állítják, ahonnan már nem lesz visszatérés.

A helyzetet tovább rontja a Gallupnak az a közvélemény-kutatási adatso-
ra, amelyet egy erősen reprezentatív felmérés eredményeként publikáltak.¹⁰

**az igazi cél az idegenek
szervezett és tömeges
betelepítése volt** ”

⁹ Fontos kérdés, hogy a jellemzően nem kibocsátó Oroszország és a részben kibocsátó, de muszlim menekültekből/migránsokból semmiképpen sem kérő Kína és India miként fog viszonyulni az ENSZ migrációs kompaktjához. Érdekeik teljes egészében biztosan nem egyeznek meg a nyugati globalista elit érdekeivel. Egy iszlamizáló Európa semmiképpen sem illik bele stratégiai érdekszereikbe és a világ jövőjéről alkotott elképzeléseikbe. Az iszlám – Európával szemben – mindhárom országban ellenséges ideológiának számít.

¹⁰ Lásd <<https://news.gallup.com/poll/245255/750-million-worldwide-migrate.aspx>>.

Eszerint szubszaharai Afrikában 2010 és 2012 között a megkérdezettek 30 százaléka, 2013 és 2016 között 31 százaléka, míg 2017-ben már 33 százaléka nyilatkozott úgy, hogy adott alkalommal útnak indulna és elhagyná otthonát. Ugyanezek az adatsorok a Közép- és Közel-Keleten, valamint Észak-Afrikában 19, 22 és 24 százalékot mutattak. Ez az adatsor azt vetíti előre, hogy az Európa, azon belüli is az EU felé irányuló mobilitási hajlandóság még az elkövetkező 30 év drámai népességnövekedése nélkül, napjainkban is olyan magas, amelyre Európa nem fog tudni megküzdeni.

A jövőre nézve az sem tűnik túl biztatónak, hogy a muszlim világ számos belső, a robbanás hőfokát már 2011-ben elérő társadalmi feszültségének megoldására a jellemzően világi muszlim kormányok csak olyan technikai megoldásokkal kísérletezhetnek (munkahelyteremtés), amelyekhez nem biztos, hogy van vagy egyáltalán lesz belső erőforrásuk. Még az évekig tartó szíriai és iraki háború romjait sem tudják nagyon eltakarítani, és nem tudjuk, hogy ehhez kapnak-e külső segítséget, vagy tovább folytatódik az emberek népvándorlászerű kiáramlása a világ gazdagabb régiói, elsősorban Európa felé. Musztafa al-Hiti, egy iraki újjáépítési ügynökség vezetője bejelentette, hogy Iraknak az Iszlám Állam ellen folytatott háborúja utáni újjáépítés 88,2 milliárd dollárba kerülne, amely összegre akkor még csak hitelígérvényeket kaptak.¹¹ Ez az összeg (kb. 80 milliárd euró) megegyezik azzal az összeggel, amelyet Németország négy év alatt az országba érkezett kb. 1,5 millió menekült/migráns/bevándorló eltartására és integrációs programjaira költött. Ebből az összegből újja lehetne építeni az elpusztított infrastruktúrát, rengeteg munkahelyet lehetne teremteni és revitalizálni lehetne az iraki gazdaságot. Ennek eredményeként jelentősen csökkenne az Irakból Európa irányába történő kivándorlás. Kinek az érdeke, hogy támogassuk a válság sújtotta országokat és ezzel megfékezzük, megállítsuk, esetleg visszafordítsuk a migrációt? Valóban fűződik ehhez globális gazdasági vagy politikai érdek?

Az a további kérdés, hogy a szervezett migráció a nyugati globalista politikai/gazdasági elit számításait fogja-e igazolni, vagy a forrásként szóba jöhető országok kultúráinak (iszlám) érdekei érvényesülnek-e majd, még szintén nem dőlt el. Az a legfontosabb kérdés azonban, hogy a nyugati liberális értékrend vagy egy új, muszlim alapokon nyugvó értékrend lesz-e az „új Európa” értékrendje, eldőlni látszik. Ha Európa a 2020 és 2050 közötti időszakban befogadna évente mondjuk 2 millió migránst, akkor a 60 millió új bevándorló és a már itt élők leszármazottai véglegesen és végletesen megváltoztatnák Európa és a nemzetállamok etnikai, kulturális, vallási és politikai arculatát, berendezkedését.

A 60 millió ember kivándorlása a vizsgált régiókból azonban valószínűleg alig enyhítené az ezekre a régiókra nehezedő nyomást (még mindig maradna egy 343 milliós növekmény) és nem oldana meg semmit.

Amennyiben a drámai népességnövekedés ilyen ütemben folytatódik, a világ édesvízkészlete ilyen mértékben csökken és a szénhidrogének iránti kereslet is csökkenni fog, akkor a kibocsátó országok gazdasági, politikai és társadalmi alrendszerei olyan nyomás alá kerülnek, ami robbanáshoz fog vezetni és újabb és újabb hullámokban fogja útjára indítani azokat a tömegeket, akiket országai már nem tudnak eltartani. Ezek után egyértelműen felvetődik annak a lehetősége, hogy a népességtöbblet eltűrt, inspirált, esetleg támogatott migrációja fontos szerepet játszik az európai migránsválságban. Ennek a túlnépesedésnek, valamint a belőle levezethető társadalmi, politikai és gazdasági feszültségeknek fontos szerepe volt abban, hogy az ENSZ – ahol a migrációs szempontból kibocsátó országok háromnegyedes többséget alkotnak – az általunk is felhasznált saját demográfiai előrejelzések ismeretében, sőt azoktól megrettenve úgy döntött, hogy alapvető emberi joggá tenné a határokon átívelő szabad mozgás és letelepedés lehetőségét. A demográfiai stresszhatást, a drámai népességnövekedést szét akarják teríteni a világon, és ehhez a gazdasági és politikai célhoz próbálnak erkölcsi és jogi alapokat teremteni.

a migrációs hullámok szinte kizárólagos célja Európa

11 Lásd <<http://www.rudaw.net/english/middleeast/08122018>>.

Határvédők
– Rendőrfőnök a magyar–szerb
határon, 2015. szeptember
(Wikimedia Commons)

Ezzel szemben sokkal hatékonyabb, ugyanakkor munkásabb megoldás lenne, ha a világ fejlett régiói pénzt és energiát fektetnének a válságövezetek élhetőbbé tételébe. Németországnak évente több mint 20 milliárd Eurójába kerül a menekültek/migránsok eltartása, „integrációja”. Európa többi fejlett állama is rengeteg pénzt költ erre a célra. Ezekből az összegekből szilárd meggyőződéseim szerint meg lehetne oldani a válságövezetek gondjait. Támogatni kellene Afganisztán, Pakisztán, Irán, Irak, Szíria, Jemen, Szudán, Egyiptom, Líbia, Algéria és Marokkó államait (nem beszélve a szubszaharai Afrika államairól), hogy hatékonyabb vízgazdálkodási, mezőgazdasági és élelmiszeripari fejlesztésekkel, valamint munkahelyteremtő beruházásokkal fejleszteni tudják a növekvő népességük eltartásához szükséges erőforrásokat. Ha nem indulnak meg ezek a fejlesztések, migráció ide, migráció oda, ezekre az államokra is olyan belső nyomás fog nehezedni, amely könnyen szétfeszítheti a kereteiket.

Ezek után ki kell mondanunk, hogy aki ma Európában a bevándorlást megoldásnak tartja, az vagy nincs az ENSZ adatainak birtokában, vagy szándékosan figyelmen kívül hagyja azokat. Esetleg teljesen más Európában gondolkodik. Teljesen világos, hogy a korlátlan befogadó filozófia nem a megoldás filozófiája, és a háttérben egészen más gondolatok rejtőznek. Jól tudjuk a világtörténelemből, hogy a politikai változásoknak mindig volt egy ideológiai, erkölcsi máza, amely arra volt hivatott, hogy elfedje a valós okokat. Fontos történelmi tapasztalat, hogy a világtörténelem nagy sorsfordító vállalkozásai esetében az üzenet, a kód mindig erkölcsi, a valós indok azonban mindig politikai és gazdasági volt. Így van ez most is: az erkölcsi üzenet feladata az volt, hogy elfedje a mögöttes politikai és gazdasági okokat.

Ha a világ bizonyos pénzügyi körei nem kihasználják, hanem megoldani akarnák a problémát, sokkal közelebb kerülhetnénk a megoldáshoz. Ha ezek a szereplők nem a pénzügyi és/vagy politikai haszonszerzési lehetőséget látják a migráció jelenségében, sokkal tisztább lehetne a kép. Amint Európa népe megtalálja a választ a legősibb és legfontosabb kérdésre: *cui prodest*, abban a pillanatban megtalálhatja a megoldást is. ■